

ΑΟΡΑΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Η Μανίνα μπλέκει παλιές και νέες ιστορίες στο καινούργιο της βιβλίο. Διαβάστε πώς.

Της ΜΑΝΙΝΑΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

Όταν γράφεις μυθιστόρημα πλέκεις παλιές και νέες ιστορίες με φαντασία, ενώ μπαينوβγαίνεις στην πραγματικότητα. Ταξιδεύεις σε πολλές διαστάσεις ελπίζοντας ότι θα ταξιδέψεις και τον αναγνώστη μία από αυτές τις μέρες...

Η, ας πούμε, έμπνευση για τα «Αόρατα κορίτσια» ήρθε από προφορικές ιστορίες της οικογένειάς μου μαζί με την ιστορία την ίδια: έχω ακούσει εκατό φορές από τους παππούδες και τις γιαγιάδες μου πώς έφθασαν πρόσφυγες από την Καπαδοκία, την Κωνσταντινούπολη και την Αδριανούπολη, πώς εγκαταστάθηκαν στην Καβάλα. Πώς ήταν η ζωή τους Πριν και Μετά ± με έμφαση στο Μετά αλλά με ζωηρές περιγραφές του Πριν. Οι ιστορίες κολλάνε η μία στην άλλη με μαγικό τρόπο όταν κάθομαι να γράψω. Δεν ξέρω πώς. Δεν ξέρω τι είναι η έμπνευση γι' αυτό την αμφισβητώ. Πιστεύω ότι ονομάζουμε «έμπνευση» την εμμονή, τη δουλειά, τη φαντασία και τις συνδυαστικές ικανότητες του μυαλού... μπορεί και της ψυχής, άμα την έχουμε εύκαιρη.

Σκεφτόμουν μια ηρωίδα σε άλλες εποχές, που τα πράγματα ήτανε ακόμα πιο δύσκολα για τις γυναίκες, που ήταν πολύ απλούστερα να είσαι άντρας. Μετά άρχισα να διαβάζω για το θέατρο Βορείου Ελλάδος, στο άσχετο, και η ηρωίδα μου έγινε ηθοποιός. Δεν είχαμε καμία ηθοποιό στην οικογένεια, είμαστε φουλ στους δασκάλους, δασκάλες και εμπόρους, που αναγκάζονταν σε δύσκολες εποχές να κάνουν τα πάντα για να επιβιώσουν. Όπως όλοι οι Έλληνες ανά τους αιώνες δηλαδή ± τίποτα σπουδαίο.

Μου ήρθε η ηθοποιός όμως, και έμεινε, ζητώντας πληροφορίες ώστε να στηθεί στα πόδια της. Το 2013 ο Ηρακλής Μαυροειδής μου είπε, πολύ ανάλαφρα, γιατί δεν γράφω ένα σιριαλ για τα εκατό χρόνια της ελεύθερης Θεσσαλονίκης. Θυμήθηκα μια ιστορία που έλεγε ο παππούς μου, ο οποίος επειδή μλούσε πολλές γλώσσες, το 1930 ήτανε «σύνδεσμος» στη Θεσσαλονίκη ανάμεσα σε Γάλλους, Τούρκους, Έλληνες και Βούλγαρους: την ιστορία ενός καφέ-σαντάν που το έτρεχε μια καλλιερχημένη, χαρισματική Βουλγάρρα. Τα καφέ-σαντάν είχανε χορεύτριες, μουσικούς, τραγουδιστές

και ταχυδακτυλουργούς. Στις καλές και κακές στιγμές του 20ού αιώνα, η Θεσσαλονίκη ήτανε γεμάτη σόου.

Ο παππούς μου είχε πει την ιστορία του καφέ-σαντάν ένα βροχερό βράδυ αρχές της δεκαετίας του '70. Ήμουν μικρή για να το καταλάβω, αλλά κόλλησα. Φανταζόμουν ένα μεγάλο σπίτι με πίστα μέσα, χορεύτριες, έναν πιανίστα κατευθειάν από τα σαλόνι του Λούκι Λουκ... τέτοια. Άρχισα να συμπληρώνω τα κενά της ιστορίας σιγά-σιγά, από την ώρα που μου ήρθε η ηθοποιός ηρωίδα. Όλα έδεναν, εκτός από μια μικρή ενοχλητική λεπτομέρεια: τα καφέ-σαντάν απευθύνονταν σε άντρες. Και η ηρωίδα μου δεν μπορούσε να τριγυρνάει και τόσο, ως γυναίκα...

Το έλυσα με μια ηρωίδα που ντύνεται άντρας, που υιοθετεί ανδρικές συμπεριφορές. Επιβιώνει σε πολέμους, πείνες, Κατοχές και κακούς χαμούς. Κάνει ζογκλερικά νούμερα και ονειρεύεται να παίξει την Εκάβη στο αρχαίο θέατρο των Φιλιππων.

Ωραία, και κλείνει το πρώτο μισό του βιβλίου. Το δεύτερο μισό αρχίζει με μια Αθήνα διαλυμένη, δέκα ή είκοσι χρόνια από τώρα. Οι Αθηναίοι ζυώνε σε αχυρωμένα οικοδομικά τετράγωνα στα προάστια, το κέντρο είναι έρημο. Πάνε κι έρχονται πρόσφυγες από ταλαιπωρημένες χώρες. Η ηρωίδα είναι άλλη, με πολλά κοινά σημεία με την πρώτη, την ηθοποιό.

Που ήταν η γιαγιά της δεύτερης, αλλά το ανακαλύπτουμε διαβάζοντας, και είναι σαν να τη δίνω τώρα.

Η δεύτερη ηρωίδα πέφτει επάνω στα ίδια θέματα με την γιαγιά της αλλά από διαφορετική γωνία ± προσφυγιά και πάλι, για φαντάσου, εκατό χρόνια μετά. Η ευκολία τού να είσαι άντρας σε έναν κόσμο εχθρικό για τις γυναίκες. Τα θαύματα, και πόσο

πιστεύει σ' αυτά, η ηρωίδα και ο αναγνώστης μαζί...

Πάντα, όταν τελειώνεις ένα βιβλίο αισθάνεσαι ότι είναι το καλύτερο πράγμα που έγραψες ποτέ. Αισθάνεσαι περηφάνια, σε παίρνει μαζί η ανάσπασ του ολοκληρωμένου βιβλίου μετά από μήνες απομόνωσης και χοντροκεφαλιός και γκαντεμοσύνης. Επιτέλους θα κάνεις πράγματα, γυμναστική, περιπάτους, θα μάθεις καμιά καινούργια συνταγή μαγειρικής, θα δεις μια χάλια ταινία με τον Μηρουσ Γουίλις από αυτές που σου μουδιάζουν το μυαλό ενώ χαμογελάς στη μικρή οθόνη.

Ε μετά περνάει αυτό, και αρχίζεις να σκέφτεσαι άλλο βιβλίο. Αλλά ως τότε, βάζεις τις φίλες σου να διαβάσουν τα «Αόρατα κορίτσια» και να σου πούνε απόψεις οπωσδήποτε, αμέσως. Η κοπέλα στο εξώφυλλο είναι η γιαγιά μου. Η ιστορία... είναι μιζ-γκριλ ± ιστορίες της οικογένειάς μαζί με φανταστικές ιστορίες, και με ξένες ιστορίες από άλλους παππούδες. Ευτυχώς οι ιστορίες δεν τελειώνουν ποτέ... **A**

«Αόρατα κορίτσια», μυθιστόρημα, Μανίνα Ζουμπουλάκη, εκδόσεις Παπαδόπουλος, Κυκλοφορεί 5/11/2015.

